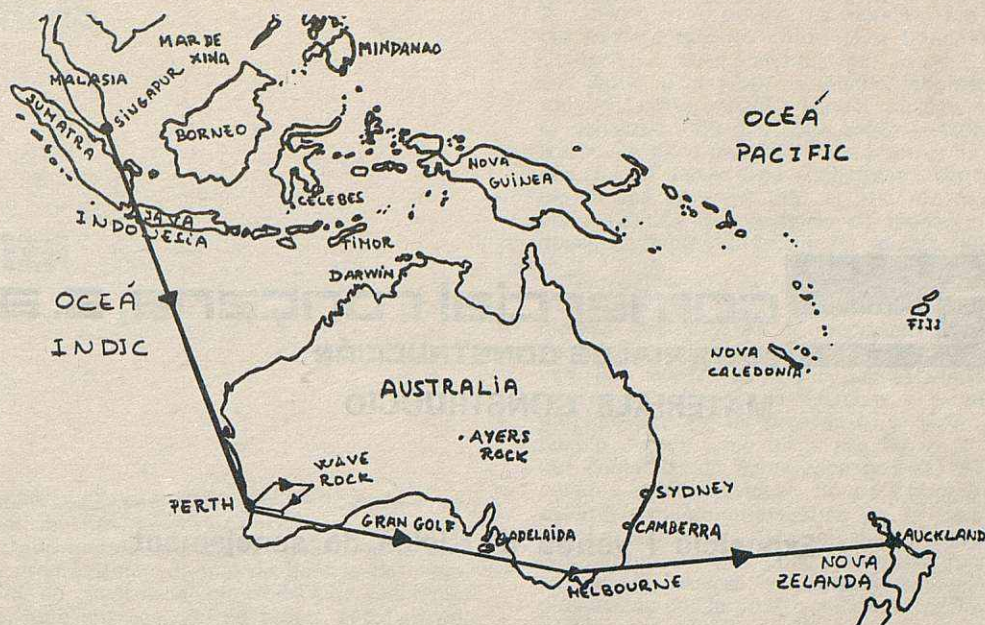

Altres dues limousines menys lluentes i noves ens vénen a cercar a l'hotel l'endemà a primera hora.

Aleshores ens adonem de l'esforç extraordinari que ha fet el poble australià per anar convertint la terra erma interior en un terreny boscós i ben nodrit de vegetació aconseguint, segons creiem entendre del que diuen els xòfers, canviar no sols l'ecologia sinó també la meteorologia. La quantitat d'aigua vinguda dels núvols ha passat de 14 litres per metre quadrat a 380, per any.

Al límit de la velocitat autoritzada —no prendrem mal, no!— arribem a Brookton que té tota la pinta d'una població d'aquelles que ens imaginem que és el «farwest» americà, però no té «saloon» i sí moltes mestresses de casa escumbren furiosament les voravies del poble, perquè —fins i tot aquí— el terra està drenat i canalitzat amb les clavegueres especialment fetes perquè en cap cas puguin infectar els pous —d'aigua excel·lent— que tenen gairebé totes les cases.

Més enllà la vegetació va tornant-se pobre acabant en matolls aïllats en un terreny semi desèrtic.

Cada cinquanta quilòmetres, aproximadament, hi ha una mena de cantina que deu servir a més de socors, telèfon, etc., per qualsevol emergència.

De prompte —i quan començàvem a adormir-nos perquè no portem escroix de descans— arribem a Hyden, final del trajecte en cotxe.

Caminem pel mig d'un bosc migrat i ple d'uniques mosques petites, però molt emprenyadores, que sols podem allunyar amb branques que tenim de moure sense parar. En aquest moment hem arribat al segon lloc d'importància especial del nostre itinerari i ens quedem bocabadats davant de l'inversemblant aspecte del

WAVE ROCK: La descripció n'és difícil, però podem ajudar-nos amb la foto que s'acompanya. Jo, que no sóc geòleg de professió, em vaig emocionar profundament. Em trobava enfront d'una formació geològica única al món i que segons tots els estudis mundials, data de 2.700 milions d'anys —com aquell que no diu res— cosa que demostra que Austràlia és la terra més vella del món, malgrat que 'a seva civilització sigui la més jove.

Wave Rock —que vol dir «onada petrificada»— està situada en la planúria de l'Outback i durant milions d'anys estigué enterrat aflorant més tard perquè àcids dèbils orgànics varen anar rosegant la terra i materials que l'entornaven. Aleshores ventada la terra encobridora deixà a l'exterior el perfil concau. Les ratlles o rastres verticals foscos són produïdes per la reacció del granet —lentíssima reacció— a l'aigua de pluja que en aquest indret, a 400 quilòmetres de Perth, no és molt abundant. Puc assegurar que tota persona que estigui un xic sensibilitzada per les coses de concepció sideral quedaria bocabadat igual que jo.

L'ENTORN: A poca distància podem veure «Hippo's Yawn»

o cova de l'hipopòtam —on lògicament no hi ha cap hipopòtam, però sí una cavitat molt gran. A uns set quilòmetres Gnamma Hole —«aixopluc dels follets»— on es creu fundament que visqueren els primers pobladors d'Austràlia i al costat «the Humps», on hi ha dibuixos i mostres de que aquí es van «inventar» i utilitzar els primers bumerangs, que com tots sabeu són unes fustes en angle recte equilibrat i que serveixen d'arma.

Vàrem aprendre que si el bumerang llençat no toca el seu objectiu, retorna als peus del qui l'ha llençat, però —contràriament al que creiem— si toca a la bèstia o persona contra el que s'ha llençat ja no retorna, cosa que explica el perquè en portaven un paquetet quan sortien de caça.

Ens donen dinar en una cantina aïllada de «mitja forquilla» però neta, perquè en aquest país fins i tot la cosa més humil és neta.

MELBOURNE: El retorn —per una altra ruta que passa per Merredin— no té història. Però per una supressió de vols de PANAMERICAN —avisada a darrera hora— no podem fer nit al Parmelia de Perth, sinó que hem d'agafar un petit 737 de la N.A.C. —que serveix l'interior d'Austràlia— que també serveix un sopar —i que ens porta en vol directe per tot el sud del país d'Occident a Orient fins Melbourne on hi arribem vers les 4 del matí.

L'Agència ens recomana un repòs en un excel·lent hotel del mateix aeroport d'on hem de sortir vers les 11 del matí. Aquesta decisió —no era nostra— ens permet felicitar a Via Sonic, perquè Melbourne és una ciutat que no és ni nova ni vella, ni gran ni petita, ni carn ni peix. I veritablement això és el que no hem vingut a veure. Les ciutats han de tenir un caràcter excepcional per atreure com Perth o com Sydney.

Un «breakfast» en el mateix restaurant de l'estació ens posa en condicions d'abordar un lluent 707 de Quantas —companyia australiana que ocupa el segon lloc en el «ranking» internacional— i que fa tots els serveis transoceànics.

No hem tingut cap problema de maletes perquè aquestes s'han pogut facturar directament de Perth a Auckland en l'illa nord de Nova Zelanda on ens dirigim i on arribem després de dinar i de volar damunt del mar de Tasmania en un trajecte d'uns 3.000 quilòmetres. Hem dit adéu a Austràlia!

Són les 5 de la tarda quan arribem a Auckland. En aquest moment portem 11 hores avançades en l'horari de Barcelona on són les 6 del matí del mateix dia.

A part de l'aeroport —gran i modern— la visita d'Auckland, feta en un bus abans d'anar a l'hotel, tampoc ens va dir res. És una ciutat més. Carrers, botigues, ratlles a terra, semàfors. Res especial.

Les coses especials varen començar l'endemà.

Però aquesta és una altra història que, si Déu vol, us explicarem un altre dia.

Dr. Eduard Padrós i de Palacios